

ת"פ 26865/10 - מדינת ישראל נגד הIAM עבד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14-10-26865 מדינת ישראל נ' עבד

בפני כבוד השופט אילן סלע
בענין: מדינת ישראל

המואשימה

נ ג ד

הIAM עבד

הנאשמת

גור דין

הכרעת הדין

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הכוחות בעבירה של תקיפה שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1)(2) לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. יזכיר, כי כתוב האישום ייחס לנאשمت גם עבירה של השתתפות בתתפרעות, לפי סעיף 152 לחוק, אך היא זוכתה מעבירה זו.

3. בכתב האישום נתען כי ביום 1.07.14 שבו בסמוך לשער המג'lis בכניסה להר הבית מספר נשים ובהן הנאשمت, וביקשו להיכנס לרחבת ההר חרף בקשה שוטרים במקום שלא לעשות כן והדיפתן לאחר. בסמוך לכך, חסדה השוטרת לירון ניצקנו כי אחת הנשים ניסתה לחטוף את נשקה ועל כן היא הדפה אותה לאחר. במקום התפתחה המולה, במהלכה החלה הנאשمت בתתפרע. השוטרת לירון הדפה את הנאשמת לאחר, ובתגובה נטלה הנאשمت כדור בדולח מדויק שהיה במקום וזרקה אותו לכיוון השוטרת לירון. השוטרת התהמקה ממנו וכדור הבדיקה פגע בפניה של השוטר אגומות בלבד אשר עמד מאחוריה.

4. הנאשמת לא כפירה בכך ששחתה במקום, אך טענה כי לא הייתה שייכת לקבוצה כלשהי. היא הוסיפה כי מספר שוטרים דחפו אותה בפראות אל עבר הדוכן, והוא זרקה חפץ שנתקלה בו בדוכן מתוך לחץ, פחד והגנה עצמית, מבלילן לראות ולהיכן זרקה.

5. כאמור, בית המשפט (כב' השופט איתן קורנזהוזר) זיכה את הנאשמת מעבירת התתפרעות לאחר שלא עלה

עמוד 1

בידי המאשימה להציג די ראיות להוכחת עבירה זו. מנגד נקבע כי זריקת כדור הבדולח על ידי הנאשמת לא נעשתה מתוך הגנה עצמית כי אם מטרך כוונה לתקוף את השוטרים, בשל כusa על כך שהם ביקשו לפנotta מהאזור.

פסקoir שירות המבחן

6. נתבקש והוגש תסקיר שירות המבחן ממנו נלמד אודוט הנאשמת. קצינת המבחן ציינה כי הנאשמת הודהה בפניה בביטוי העבירה והביעה חריטה וbosha על מעורבותה בפלילים. היא גם ציינה את התרשםותה כי הנאשמת בעלת עולם ערכיים נורטטיבי וחיבוי המבינה את הפסול שבהתנהגותה וכי הסיכון להישנות התנהגות דומה בעtid הוא נמור. קצינת המבחן לא ראתה צורך בהתרבות טיפולית והוא באה בהמלצתה להימנע מהרשעתה של הנאשמת ולהשיט עליה 200 שעות של"צ.

טייעוני הצדדים

7. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על נפיוצותה של התקיפת שוטרים המחייבת הטלת עונש הולם ומרתייע, כשהיאינטראס הציבורי בשמירה על השוטרים ועל כבודם גובר על נסיבות אישיות של נאשם. היא עמדה על הערכיים המוגנים, ביניהם, הגנה על שלמות הגוף בפרט של אוכפי החוק, הגנה על שמירת החוק והסדר הציבורי. היא הדגישה כי החפש שנזרך על ידי הנאשמת יכול היה לפגוע ולגרום נזק גופני חמור. חומרה נוספת יש לראות בעובדה שהנאשמת הזורה מספר פעמים על ידי השוטרים לעזוב את המקום והוא לא שעה לדבריהם. באשר למתחם העונש ההולם נטען כי הוא כולל מס' חדש מסר שיכול ווירצז בעבודות שירות ועד למסר בפועל, לצד מסר על תנאי וקנס, והוא תמכה טיעוניה בפסקה.

8. באשר לעונש הראו בנסיבות זה, מכח העדר עבר פלילי, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, והתסקיר החיבוי מחד, לצד העדר לקיחת אחריות מצד הנאשמת והצורך בהרתעה מעשים דומים בפרט באזרה הר בית שהוא מוקד תמידי לסכסוכים, נטען כי יש לקבוע אותו בחלוקת התחרตอน של המתחם אך לא בתחרתו, ולהשיט על הנאשמת 6 חדשים מסר שירותו בעבודות שירות.

9. באשר לבקשת הנאשמת לביטול הרשעתה, טענה ב"כ המאשימה, כי לא מתקיים התנאים שנקבעו בפסקה להצדקת ביטול הרשעה. מדובר בעבירה חמורה של התקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בסיבות שהקימו הסתברות גבוהה לפגיעה שתותר נזק בשוטר. לצד זאת, לא קיימ נזק קונקרטי לנאשמת כתוצאה מהרשעתה שכן חוק פיקוח על בת"ס ספר, תשכ"ט-1969 קובע כי עבירה שאין עמה קלון אינה מונעת עסקוק בהוראה.

10. מנגד ב"כ הנאשמת עמדו על הנסיבות המქלות שבנסיבות זה: העובדה כי בית המשפט קיבל את גרסת הנאשמת כי לא נטלה חלק בתפקידים שהיו במקום, כמו גם העובדה כי בשל התפקידים שהיו במקום, הנאשמת נהדרה על ידי שוטרת במוגרת פנוי כל הנוכחים מהמקום, ובתגובהה, מטור לחץ ופחד, היא נטלה חוץ שנקלע לידי וזרקה אותו כשהיא עומדת בגבה אל השוטרת. מעשייה לא היו חלק מההתפקידים שהיו בה בעתה במקום, כי אם אירוע ספונטאני, רגעי ונקיותי. בפועל גם לא נגרם נזק ממשי של הנאשمت והשוטר שכדור הבדולח פגע בו לא נזק

גופנית. לדברי ב"כ הנאשם, מקרה זה גם מצדיק חריגה לקלוא ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

11. בהקשר זה עמדו ב"כ הנאשם גם על ביטול הרשותה של הנאשם. לדבריהם, על אף שאין מחלוקת על חומרת העבירה אותה ביצעה הנאשם, נסיבות ביצועה אין כה חמורות כפי שהן עלות מכתב האישום וזאת נוכח הכרעת הדיון. הם עמדו על כך שגם אם אין בהרשותה כדי להוות מחסום בפני הנאשם מעיסוק בהוראה, הדבר יכול להעמיד אותה בסיכון ובקושי בקידום בעתיד, שעה שמדובר, במורה צעירה, נעדרת עבר פלילי כלשהו, שנטלה אחריות על מעשה והביעה עליהם צער, כפי שעולה מהתסaurus שירות המבחן. גם ב"כ הנאשם תמכו טיעוניהם בפסקה.

12. לפיך נתקבקש לאמת את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעת הנאשם ולהשיט עליה 200 שעות של"צ.

13. הנאשם הביעה בפני בית המשפט את צערה על שארע וחרטה על מעשה.

דין והכרעה

תחילה לעניין הרשותה של הנאשם.

14. אכן הכלל הוא כי אדם שהוכח שביצע עבירה, יש להרשייעו. הימנעות מהרשעה היא החיריג, והוא שמורה לאותם מקרים בהם מתקיים יחס סביר בין עצמת פגיעתה של הרשותה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של הרשותה לאינטראס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה (ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סיג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו, 07.12.31)). לטעמי, מקרה זה בא בגין המקרים החרייגים. זאת, נוכח נסיבות המעשה ונוכח נסיבותיה של הנאשם.

15. ביחס למעשה. אין ספק כי לא ניתן להשלים עם אלימות כלל, וכנגד שוטרים בפרט. כלל יש לנקט בחומרה כלפי מי שمعد לתקוף שוטר. מדובר בעבירה חמורה אשר החוקן קבע לצדה עונש מקסימום של חמש שנות מאסר ועונש מינימום של שלושה חודשים מאסר. מבחינה זו, האינטראס הציבורי מחייב הרשותו בדיון של מי שביצע עבירה זו.

16. ואולם, גם במסגרת עבירה זו של תקיפה שוטרים בנסיבות חמורות, יש מקום להבחן בין מקרים שונים של תקיפה שוטר בהתאם לנטיותיו של כל מקרה ומרקם. אין דומה מי שתוקף שוטר במסגרת אירוע של הפרות סדר, התפרעות, ביצוע מעצר וכד', כמו גם מי שמיידה אבנים על שוטר באופן מכoon ומתוכנן, לבין מי שתוקף שוטר מתוך תגובתicus ספונטנית ורגעית. אין דומה הtoutcourt שוטר באופן תוך שהוא עומד עם פניו לשוטר בין מי שמשליך ללא הבחנה חוץ מזמן הנמצא בידו מבלי לתת את הדעת על התוצאות החמורות העלוות לבוא מעשייו. על כן, על אף שיש לראות את מעשה של הנאשם בחומרה, ובסיומו של יום כפי שעולה מהתסaurus גם הנאשם הפניה את חומרת מעשה, לא ניתן להתעלם מנסיבות המקרה.

17. כאמור, כפי שנקבע בהכרעת הדיון, הנאשם לא הייתה שותפה לקבוצת הנשים שהתרעה במקום. היא הגיעה

למקום באופן פרטני ונקלעה לסתוואה בו היא נדרשה להתפנות מהמקום עקב התנהגות אחרים. אך היא לא נענתה לדרישת, ועל כן היא נדחתה, ולא היה מקום לתגובהה, אך אין מדובר בפועל שנעשה מתוך מניע אידיאולוגי או רצון לפגוע בשוטרים, אלא בשל התמודדות לא נכונה ולא רاوية עם תחושותיה בעקבות הדיפתה.

18. לצד זאת, על אף שמדובר בעבירה שנקבע לה עונש מינימלי במקורה של הרשעה, אין בכך כדי לקבוע肯定יות כי אין מקום להימנע מהרשעה בעבירה זו (השווא: רע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו, 14.08.2014). כנגד השיקול הציבורי המתייחס למעשה נשקל גם עניינו של העוזה - במקורה זה הנ羞ת. במסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים לנאשם, ביניהם טיב העבירה וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, והענק הצפוי לו מהרשעה. כאשר מתקיים יחס בלתי סביר בין חשיבות הרשות לאינטרס הציבורי לבין עצמת הפגיעה הנזקית לנאשם באמירותו, יש להימנע מהרשעה (ראו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו, 8.09.13); רע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנובו, 3.03.13); רע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קלין** (פורסם בנובו, 4.09.07)). אני סבור כי כך הם פנוי הדברים במקרה זה.

19. הנשחת צעירה לימיים, כיום כבת 27, בתחלת דרכה בהוראה. היא סיימה את לימודיו התואר בהוראה אך לפני שניםים, ועד לאחר זה, כמו גם לאחריו, היא ניהלה וניהלה אורח חיים נורמטיבי. מדובר באירוע חד פעמי, ספונטני, פרי התפרצויות רגניות, שהתרחש בנסיבות ספציפיות שפורטו בהכרעת הדין ותמציתם הזיכרה לעיל. בסופה של יומם, למרבה המזל, גם לא נגרם למי מהשוטרים נזק גופני כתוצאה מזריקת כדורי הבדיקה.

20. ב"כ המאשימה סבורה כי הנשחת לא לקחה אחריות על מעשה ולא הודהה במינויו לה. אני סבור כך. אך הנשחת בחרה לנצל את משפטה, ואולם הבהיר כי הייתה לכך הצדקה. לא זו בלבד שהיא לא הכחישה את עובדת זריקת כדורי הבדיקה וכן טענה לנسبות של הגנה עצמית, אלא שהמייחס לה בכתב האישום הבהיר בחלקו כלל נכוון. אכן, היא הורישה בזריקת כדורי הבדיקה וטענה להגנה עצמית נדחתה, אך העובדה שזוכתה מעבירת ההתקפה יש בה גם כדי להוביל על נסיבות ביצוע עבירת התקיפה. מה גם, שהנשחת קיבלה את הכרעת הדין וכיום היא מבינה את הפסול שבמעשה, מתחרטת עליהם ומרגישה בשושה על ביצוע המעשה. יש رجالים של ממש לסבירה כי הנשחת לא תשוב עוד לעבר עבירות אלימות בכלל ועבירות כלפי שוטרים בפרט. גם קצינת המבחן סבירה שאף אין צורך בהיליך טיפול.

21. גם אם יש יסוד לטענת ב"כ המאשימה כי הרשותה לא תמנע מהנשחת לעסוק בהוראה, אני סבור כי במקרים העניין נכוון יהיה להוtier את הרשותה על כנה. תסקירות שירות המבחן בעניינה - חיובי, וההתרשומות היא שללאחר שהפנימה את הפסול שבמעשה, היא תוכל לתרום לחברה במסגרת עבודת ההוראה, ולא נכוון יהיה לחסום את דרכה בעתיד בהתקפות בתחום זה, בשל מעשה שלא ניתן להקל ראש בchromato, אך ספונטאני ונקיודתי. שיקול השיקום במקורה להשלנתה נעדרת עברפליליה המנהלת ככלא/orochchimnoromtivihaoalitza, נוכחה בועת ההחרטה והשפעתו של ההליך המשפטי כגורם מעציב, להמשיכנה לאורחח"ס נורומטיבימבלישעננתה הרשותה תרחוף מעלה. שיקול זה גובר במקרה זה על השיקולים האחרים, ואני סבור כי אין הרשותה פגוע יתר על המידה באינטרסים הציבוריים.

אני מבטל אפוא, את הרשותה של הנאשמת.

ומכאן לעונש.

22. הערכים החברתיים שנפגעו בעבירה שביצעה הנאשמת הם הגנה על שלמות גופו של אדם, פגעה ביכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי, הגנה על שלטון החוק וכיבודו.

23. ב"כ המאשימה תמכה את טיעוניה בדבר מתחם העונש ההולם בפסקה, ואולם עיון בפסקה זו מלמד כי היא עוסקת כולה בתקיפת שוטרים בנסיבות חמימות שבוצעה במסגרת הפרות סדר, התפרעויות, התנגדות לאלימות וכיוצא'ב. לטענת ב"כ המאשימה אין להבחן בין מקרים אלו לקרה שלפנינו. ברם, טענה זו עומדת בנגד מצוות המחוקק בסעיף 40ב' לחוק לפיו יש לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך בחינת חומרת מעשהה העבירה הבסיסיתו, بينما אין המפורטים בסעיף 40ט' לחוק כמו: קיומו של תכנון מוקדם, הנזק שנגרם והסיבות שהביאו לביצוע העבירה. כפי שפורט לעיל, מקרה זה בניסיובתו שונה מתקיפת שוטרים במסגרת הפרות סדר, התפרעויות, התנגדות לאלימות וכיוצא'ב, שכן במקרים אלו התקיפה אינה אף מכונת נגד גופו של אדם ומהו העבירה שלאלימות, אלא הריכב הדומיננטי בה הוא קרייאתיגרעל הרשות, הממלאת את תפקידיה החקוק ועל סמכותם מעמדם של שוטרים העוסקים במלליה. לא כך הוא בניסיונות מקרה זה.

24. אני סבור כי מתחם העונש ההולם את מעשה הנאשמת בניסיובתו נע ממאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר בודדים לריצוי בפועל.

25. עם זאת, אני סבור כי השיקולים שצינו לעיל לביטול הרשותה של הנאשמת גם מקימים נסיבות מיוחדות מקלות המצדיקים סטייה מהמתוחם לקולא.

26. בנסיבות אלו מצאתי את המלצת שירות המבחן גם לעניין העונש, כמו אמרו גם לעניין ביטול הרשותה, כהולםת את מעשה של הנאשמת.

אני משית אפוא, על הנאשמת 200 שעות של"כ. הנאשמת תבצע את השל"כ ב"מרכז קהילתי שפרעם" כמותווה בתס Kirby שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"כ כמותווה בתסKirby. יהיה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידוח על כך בבית המשפט.

הודיע לנאשמת כי אם לא תעמוד בתנאי הצו, בית המשפט עלול להרשעה ולהטיל עליה עונש אחר.

ערעור לבית המשפט המחויז בתקף 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז תמוז תשע"ז, 10 ביולי 2017, במעמד המתויצבים.